

Milliyetçilik, Nereye?

Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığının açıkladığı resmî rakama göre Türkiye’de 144 siyasi parti bulunuyor. Eski Türk Tarih Kurumu başkanı ve eski MHP milletvekili Prof. Dr. Yusuf Halaçoğlu’nun sosyal medya hesaplarından duyurusunu yaptığı “Kutlu Parti” ise yüz kırk beşinci parti olarak seçim pusulalarında yer almaya hazırlanıyor. Öte yandan Büyük Birlik Partisi kurucu genel başkanı merhum Muhsin Yazıcıoğlu döneminde siyasete atılan ve daha sonra İYİ Parti’de milletvekilliği yaparak istifaya eden Yavuz Ağralıoğlu’nun da bir parti kuracağı ve bunun için gereken hazırlıkları önemli ölçüde tamamladığı Ankara kulislerinde konuşuluyor.

Parti hazırlıklarını tamamlayan ve tamamlama aşamasında olan her iki siyasi de milliyetçi gelenekten geliyor. Fakat kamuoyunun yakından takip ettiği milliyetçi aktörler sadece onlar değil. Geçtiğimiz yıl gerçekleşen cumhurbaşkanlığı seçimlerinde de Zafer Partisi’nin adayı olan Sinan Oğan da medyanın gündemindeydi. Her ne kadar siyasi bir partinin genel başkanı olmasa da Oğan; ilk turda milliyetçileri “anahtar seçmen” haline getirdiği, “cehennemin kapılarını kapatacağı” söylemleriyle anılıyordu.

Yeni partiler, parti kurma hazırlıkları, seçimlerdeki kilit isimler... Peki, milliyetçiliğin gerçekte durumu ne? Yakından bakalım...

Yargıtay, 2 Ocak 2024 tarihinde seçime katılma şartlarını yerine getiren 36 siyasi partinin listesini açıklamıştı. Parti tüzükleri ve açık kaynaklar bu siyasal organizasyonların yüzde 38,8’inin Türk milliyetçiliği ideolojisini benimsediğini söylüyor. Bu partiler arasında MHP kökenli isimlerin oluşturduğu İYİ Parti, Zafer Partisi, Büyük Birlik Partisi en büyük partiler olarak yer alıyor. Bu dört siyasi partinin yerel seçimlerde aldığı toplam oy oranıysa 10,9. Diğer bir rakamsal ifadeyle yerel seçimde oy kullanan yaklaşık 48 milyon seçmenin yalnızca 4 milyonu “milliyetçi” parti ve adayları tercih etti.

Nasıl oluyor da siyasi partilerin üçte biri milliyetçiyken milletin ancak onda biri milliyetçi olabiliyor?

Şöyle kaba bir hesaplama (asgari seviyede teşkilatlı olsa bile bir siyasi partinin üye sayısının binlerle ifade edildiği düşünülürse) partilerin savundukları ideolojiyi iktidar yapabilmek için siyaseti bırakıp sadece seçmen olmasının yeterli olduğu söylenebilir. Her geçen gün artan parti sayısı azalan seçmen sayısındaki doğrusal ilişkiden hareketle sorunun birkaç sebepten kaynaklandığı anlaşılabilir. Bu sorunları üç başlık altında incelemek mümkün: lider, teşkilat, doktrin.

Liderlik açısından, milliyetçi seçmenin kafası karışık. Alternatifi çok olan fakat galibi olmayan bir saha bu. Oy oranıyla kıyaslandığında MHP lideri Devlet Bahçeli’nin diğerlerinden önde bir lider olduğu açıkça görülüyor. Fakat “küsün ülkücülerin” sayısı azımsanmayacak kadar çok. İYİ Parti’nin kurucu lideri Meral Akşener ise “sessiz sedasız” siyaseti geride bırakırken yapılan kurultayla genel başkanlığı kesinleşen Müsavat Dervişoğlu da boşluğu henüz doldurabilmiş değil. Zafer Partisi için de durumlar aynı. Genel başkanlık koltuğundaki Prof. Dr. Ümit Özdağ, partisinin adayı Oğan’ın genel seçimlerin ikinci turundaki taraf değişikliğinden dolayı ciddi bir prestij kaybı yaşadı. Bir diğer isim ise Büyük Birlik Partisi Genel Başkanı Mustafa Destici. Her ne kadar meclis aritmetiğinde başarılı da olsa Destici’nin merhum Yazıcıoğlu’nun gölgesinde kaldığını söylemek mümkün. Özetle milliyetçi seçmenin aradığı “karizmatik lider” profili aktif siyasi aktörlerin içinde yer almıyor.

Teşkilatlarda da durum kötü. Cumhuriyet İttifakı’nda siyasi figürlerin yatay düzlemdeki geçişi, seçmeni daha radikal değişikliklere itiyor. Özellikle yerel seçim sürecinde muhtelif partilerden duyulan toplu istifalar bununla açıklanabilir. Kahtırcal denilen yetmiş insan kılığı ise tüm milliyetçi teşkilatların ortak problemi. Teşkilatların yapı taşı gençlere de ne mecliste ne belediyede yer verilmemesinden küskünlük had safhada. İYİ Parti örneğinde olduğu gibi parti içi çekişmelerin de teşkilatlara zarar verdiğini söylemek mümkün. Nitekim genel başkanlık yarışına katılan İYİ Partili Koray Aydın’ın mağlubiyeti, teşkilatlarda depresyon etkisi yarattı.

Doktrin de milliyetçi seçmeni iknada en büyük eksikliklerden. Öyle ki ne Cumhuriyet'teki ne muhalefetteki milliyetçi partiler, yüzeysel tekliflerin dışında Türkiye ve dünya gündemine ilişkin köklü çözümler sunamıyor. Milliyetçi partilerin ekonomi başta olmak üzere, çevre, millî güvenlik, dış politika, şehircilik, eğitim ve sağlık gibi temel başlıklarda önerileri seçmeni ikna etmekte yetersiz kalıyor.

Yirminci yüzyılın siyasi galibi Türk milliyetçiliği yirmi birinci yüzyılda mağlup mu olacak? Bu soruya yanıt vermek için henüz çok erken. Ancak suni siyasal organizasyonların daha da artması, iddiasız liderlerin çoğalması, küstürülen kitlelerin ve teşkilatların geri döndürülememesi halinde çok da olası... Sorunların çözümü için gereken reçeteye çok basit: köklü bir parti, karizmatik bir lider, güçlü bir teşkilat ve tutarlı bir doktrin ile sürdürülen politika.

Ömer Kara, "Milliyetçilik, Nereye?"

<https://www.fikirtepedi.com/siyaset/milliyetcilik-nereye/>

(Yayın Tarihi: 9 Mayıs 2024).